

DATORIA OMULUI

- *Duminica a unsprezecea, Datornicul nemilostiv* -

Datoria omului față de Dumnezeu Creatorul, nu este materială. Nu sunt bani, nu sunt monezi de aur. Este o datorie duhovnicească. O datorie pe care omul și-o face, atunci când încalcă poruncile Domnului, când nu folosește cum trebuie autoritatea pe care i-a dat-o Domnul peste diferite bunuri. Și ce nu a dat Dumnezeu omului! I-a dat ochi ca să vadă, urechi ca să audă, picioare ca să se plimbe, mâini ca să lucreze. I-a dat sănătate. I-a dat minte ca să judece corect. I-a dat bunuri materiale, aer pentru respirație, apă pentru a se răcori, soare pentru a se încălzi, plante și arbori ca să se desfăteze, animale ca să-i slujească. I-a dat timp prețios ca să lucreze, să-L adore pe Creatorul său și să facă bine în lume și semenilor săi. Și omul cum se comportă? Cum folosește bunurile materiale și spirituale? Vai! Dacă s-ar face un „control”, va demonstra că omul nu face o chivernisire bună a bunurilor lui Dumnezeu. Face abuz, exces, risipește bogăția lui Dumnezeu. Trăiește fără a se gândi la răspunderea pe care o are. Zi de zi păcătuiește. Trupul lui slujește păcatului. Ochii lui văd cele rușinoase. Urechile lui aud lucruri care nu s-ar cuveni să se audă. Limba lui spune minciuni, judecă osândește, dezbină, calomniază, blestemă și hulește pe Dumnezeu. Mâinile lui fură, lovesc și ucid. Picioarele lui aleargă la cluburi păcătoase. Tot gândul lui este numai la ce este rău. Timpul lui este pierdut. Într-o zi, nu dispune nici de o oră să se ducă la biserică. Nu dispune de puțin timp să-și facă rugăciunea. Nu dispune de zece minute pe zi ca să citească Sfânta Scriptură. Un „mulțumesc” nu zice. Este și nemulțumitor față de Dumnezeu, și aspru și lipsit de omenie față de semenii. Dacă cineva însetează, nu-i oferă un pahar de apă. Dacă cineva flămânzește, nu-i dă o bucată de pâine. Dacă cineva e gol și tremură de frig, nu-i dă o haină ca să se acopere. Dacă sunt bolnavi, nu-i vizitează. Dacă sunt nedreptățiți, nu-i apără. Pe orfani și pe văduve nu-i ocrotește. Este aspru și fără omenie. Răul pe care i l-a făcut altul, nu-l iartă. Până la moarte ține ură. Dacă mergem mai departe să cercetăm mai profund viața oamenilor, din ce în ce mai

multe păcate noi vor apărea. Datoria toată va crește și numărul păcatelor va depăși zece mii de talanți, va depăși nisipul mării. „Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu?!”. Sunt unii creștini care se laudă că nu au păcate și că sunt mai buni decât toți oamenii. Dar aceștia sunt nefericiți pentru că le lipsește „Cunoaște-te pe tine însuși!”. Le lipsește cunoașterea și simțământul păcatelor lor. Le lipsește frica de Dumnezeu. Dacă ar fi cunoscut voia lui Dumnezeu, poruncile Legii dumnezeiești și s-ar fi cercetat pe ei înșiși, atunci ar fi văzut cât de mult rătăcesc. Pentru că un singur lucru ne cere Iisus Hristos: Să iertăm tuturor celor care ne-au greșit. Amin.

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

- *Jertfa Sfântului și cumpătarea creștinilor* -

Sfântul Ioan Botezătorul întruhidează pe omul lui Dumnezeu, pe trimisul și apărătorul legii Domnului. Irod este călcătorul legii lui Dumnezeu. Ioan se poartă ca un sfânt smerit și ascultător de Dumnezeu, dar aspru cu sine însuși și cu păcătoșii. Irod se poartă ca un pătimăș nelegiuat, sângeos, bețiv, desfrânat și ucigaș. Unul este curat ca un înger, reprezentând virtutea cumpătării în toată frumusețea ei, celălalt este murdar ca un demon, înfățișând lipsa de cumpătare cu toate urmările ei rele. Toate virtuțile își au valoarea și frumusețea lor morală și socială. Dar nici una nu are rol familial și social mai însemnat decât **cumpătarea**. Prin cumpătare înțelegem virtutea de a ne mulțumi cu ceea ce este strict necesar pentru viața noastră și de a ne înfrâna de la toate poftele și lucrurile păgubitoare. Omul cumpătat își pune frâu plăcerilor și poftețelor vinovate. Nu se lasă biruit și rob de ispitele cărnii sau de amăgirile patimii înșelătoare. Creștinul adevărat știe că cine luptă se înfrânează și numai cine se înfrânează biruiește și se încoronează. Cumpătarea este virtutea morală obligatorie pentru toți creștinii, poruncită de Mântuitorul și urmată de El și de toți sfinții. Creștinul adevărat trebuie să fie măsurat în toate, să nu lase poftele fără frâu și toate dorințele să le stăpânească. Să fim stăpâni pe noi și nu robi, să nu ne stăpânească nici o patimă, pe toate să le avem legate și distruse. Să fim totdeauna treji, căci repede pot încolți astfel de buruieni care pot otrăvi sufletul și trupul nostru.

Cumpătarea este cea mai bună doctorie pentru sănătatea sufletului și a trupului. Ea constă mai întâi în înfrânarea poftețelor, în oprirea excesului, în stăpânirea patimilor de mâncare, de băutura, îmbrăcăminte, chiar mânie, înjurături, drăcuiești, vorbire multă fără rost, glume proaste și multe altele. Omul cumpătat dă ordin dorințelor lui. El dictează, ordonă, stăpânește cu asprime plăcerile și astfel se înalță la

adevărata personalitate a omului creștin, adevăratul model după credința și învățătura lui Hristos. Lipsa de cumpătare îi aruncă pe cei mai mulți oameni în cele mai grele mizerii materiale și morale. Îi aruncă în destrăbălare, lux, desfrânări, jocuri de noroc, beție și vrăjitorie. Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, printre celelalte virtuți de căpetenie, ne poruncește, dacă vrem să ne mântuim, să avem această virtute a cumpătării. Fără cumpătare nu există bunăstare, nici progres, nici viață morală. Din cumpătare se nasc și alte virtuți morale: cinstea, modestia, bunătatea, fecioria, blândețea, seriozitatea. Acolo unde nu este cumpătare își găsesc culcuș toate patimile și toate relele mai mari: beția, desfrâul și omorul. Amin.

ANUL LITURGIC ȘI SUBDIVIZIUNILE LUI

Pentru creștinii care căutau să păstreze vie memoria Mântuitorului și a faptelor Sale, precum și a sfinților sau a evenimentelor care au marcat viața Bisericii, necesitatea stabilirii unor reguli și a unor date precise, unanimitate și uniform acceptate, a fost o preocupare permanentă. Primii creștini au

păstrat ca dată de început al anului ziua de 1 septembrie (*începutul anului civil la evrei*) care, conform tradiției, este începutul creației lumii și începutul activității publice a Mântuitorului („Duhul Domnului peste mine pentru că M-a pus să binevestesc ... și să vestesc anul milei Domnului” (Luca 4,8-19). Anul Bisericesc, după modul cum este structurat azi, este compus

din trei perioade liturgice ale căror poziție în cadrul anului civil este reglementată de sărbătoarea Paștilor, Învierea Domnului fiind sărbătoarea care dă greutate și centreează întregul an liturgic. Cele trei perioade ale anului liturgic sunt:

1. Triodul (10 săptămâni: începând cu Duminica Vameșului și sfârșind cu Sâmbăta Mare);

2. Penticostarul (8 săptămâni: de la Duminica Învierii până la Duminica întâi după Rusalii);

3. Octoihul (26-40 săptămâni: din luna de după prima duminică după Rusalii până în sâmbăta dinaintea Duminicii Vameșului și Fariseului).

Biserica și-a construit calendarul liturgic, pe de-o parte, în jurul marilor sărbători (*Învierea Domnului, Pogorârea Sfântului Duh, Nașterea Domnului*), care au determinat apariția unor cicluri liturgice cu reguli diferite în funcție de sărbătoarea stabilită, iar pe de altă parte, în jurul diviziunilor astronomice oferite de calendarul civil: ziua, săptămâna, luna, anul. **Ziua liturgică** începe cu slujba de seară, vecernia, care este cea dintâi dintre laudele bisericești. Pe parcursul unei zile liturgice, Biserica a rânduit săvârșirea ciclului complet al tuturor celor 7 laude (*vecernia, pavecernița, mezonoptica, utrenia și Ceasurile 1, 3, 6 și 9*). Toate aceste laude nu fac nimic altceva decât să pregătească întâlnirea tainică dintre noi și Hristos în Sf. Euharistie care este culmea și centrul unei zile liturgice. Deoarece pentru un creștin istoria este raportată la Hristos și lucrarea sa împlinită în mod strălucit în sfinți, fiecare dintre cele 7 zile este dedicată unui eveniment important legat de Mântuitorul sau din viața unor sfinți. Cartea de cult care reglementează oficiul liturgic pe parcursul unei zile este Ceaslovul. Acesta cuprinde serviciul liturgic de bază al celor șapte laude bisericești, la care s-au mai adăugat și alte slujbe sau rânduieli folositoare (*Paraclisul Maicii Domnului, Acatiste etc.*). Pe lângă sărbătorile importante înscrise în calendar, creștinii au consemnat în așa-numitele martirologii data morții unor sfinți sau a unor evenimente majore din viața Bisericii.

Săptămâna liturgică începe cu vecernia zilei de duminică, sfârșindu-se cu ceasul al nouălea, ultima slujbă din ciclul laudelor bisericești de sâmbătă seara. Pe parcursul unui an sunt 52 de săptămâni, dar din punct de vedere liturgic, anul poate avea între 44 și 58 de săptămâni, în funcție cum cade data Paștilor. *Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 29 august	07:00 - 10:30	Utenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 2 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 3 septembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 4 septembrie	07:00 10:30	Utenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Luând de la săraci, furi de la Hristos

Un om foarte bogat se hotărâse să dea în fiecare lună o parte din câștigul său săracilor. O rugase pe soția sa să împartă banii pe la familiile sărace din satul în care trăiau. Dar, la un moment dat, soția sa s-a gândit că ar fi mai bine să îl ajute cu bani pe fratele ei mai mare, care avea de plătit rate la bancă pentru noua sa mașină. Și, pe ascuns, a început să îi dea bani în fiecare lună. Dar, din acel moment, fratele ei a început să sărăcească. La serviciu l-au mutat într-un post secundar și i-au micșorat salariul. Când s-a dus să se spovedească, femeia i-a spus părintelui că luase din banii pe care trebuia să îi dea la săraci pentru a-și ajuta fratele:

– Dar, cu cât iau mai mult, cu atât fratelui meu îi este mai greu.

Părintele i-a spus:

– Nu faci bine ce faci. Nu îți dai seama că, luând de la săraci, furi de la Hristos? Să faci altfel. Să îl rogi de-acum să te ajute el cu bani, în fiecare lună. Până acoperi paguba pe care le-ai făcut-o săracilor.

Femeia a făcut așa. La început, fratele ei nu s-a învoit să îi dea bani. Dar, la insistențele ei, a acceptat. Imediat după aceea a fost numit din nou în postul pe care îl avusese inițial. După ce i-a dat surorii sale suma convenită, ea l-a întrebat:

– Mai ai nevoie să te ajut cu bani?

– Nu, și chiar dacă așa avea, nu mai iau din banii pentru săraci. Cum am luat, toate necazurile s-au abătut asupra mea. De acum voi contribui și eu la banii pe care îi dați voi celor necăjiți. Căci de când am început să dau la săraci, mult mai bine mi-a fost.

Tu decizi ce alegi

Odată călătoreau trei femei pe un câmp și deodată văd înaintea lor, într-o groapă, o femeie ce căzuse acolo. Spre surprinderea lor, și-au dat seama că pe acea femeie o cheamă Fericire. Atunci prima femeie îi spune:

– Fericirea mea, vreau să mă faci frumoasă!

Îndată s-a transformat într-o femeie frumoasă și, fericită, a plecat. A doua femeie s-a adresat Fericirii și i-a spus:

– Vreau să devin bogată.

Îndată a apărut înaintea ei un sac plin cu aur și diamante, pe care femeia l-a înșfăcat și a plecat. A treia femeie aștepta tăcută. Fericirea, din acea groapă în care se găsea, i-a strigat:

– Spune și tu ce vrei să-ți dau?

A treia femeie s-a plecat, a întins mâna ei și i-a spus:

– Dă-mi mâna ta!

Și îndată a scos-o pe Fericire din groapă. Apoi și-a continuat drumul... Dar Fericirea a zâmbit și a urmat-o oriunde mergea.